

си, а отъ друга — къмъ окръжаващата сръда. Докато живѣе на земята, човѣкъ не може да бѣде свободенъ, да се проявява, както намира за добре. Щомъ е станалъ видимъ, облѣченъ въ плътъ и кръвъ, човѣкъ трѣбва да спазва известни условности. Другъ е въпросътъ, ако той не бѣше слѣзълъ на земята и бѣше останалъ невидимъ. Като невидимъ, човѣкъ е свободенъ да прави, каквото иска. Стане ли видимъ, той самъ се ограничава. Влѣзе ли въ едно общество, човѣкъ е длъженъ да спазва реда и порядъка, който съществува тамъ. Мнозина искатъ да се проявяватъ свободно, да не зачитатъ реда и порядъка на обществото, за да покажатъ, че сж оригинални. Оригиналноста е вътрешно качество, а не външно. Ако изявява външно своята оригиналностъ, човѣкъ минава за ексцентриченъ.

Следователно, докато има отношение къмъ индивидитѣ, къмъ обществата и къмъ народитѣ, човѣкъ трѣбва да се съобразява съ тѣхнитѣ нрави и обичаи. Човѣкъ трѣбва да има отношение къмъ лица, общества и народи, които стоятъ по-високо отъ него. Въ този случай, той ще спазва тѣхнитѣ нрави и обичаи, ще се подчинява на известни условия, но същевременно се ползува отъ тѣхъ. Това наричаме отношение. Обаче, влѣзе ли въ връзка съ лица, общества и народи, които стоятъ по-ниско отъ него, той не се ползува, нищо не придобива отъ тѣхъ. Тази връзка не представя никакво отношение. Ето защо, подъ думата „отъ